

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Petrem Doležalem, advokátem,
se sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3751/DS/2017,
JID: 130115/2017/KUUK/Píš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3751/DS/2017, JID: 130115/2017/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“), ze dne 25. 1. 2017, č. j. MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 29. 8. 2016 v 14:30 hodin v ulici Přístavní a následně ulici Malá Hradební v Ústí nad Labem, řídil jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť ve výhledu řidiče bylo prasklé čelní sklo. Žalobce se rovněž domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost výroku prvoinstančního rozhodnutí, kterou spatřoval ve skutečnosti, že ve výroku absentovalo uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, který měl podle magistrátu porušit. Až z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se dozvěděl, které konkrétní ustanovení, kterého konkrétního zákona, měl svým jednáním porušit. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že neuvedení ustanovení zvláštního právního předpisu ve výroku rozhodnutí zakládá nezákonnost rozhodnutí, neboť řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí a má z něj být zjištěné, jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla za porušení uložena. Podotkl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou neuvedení zvláštního právního předpisu ve výroku rozhodnutí vůbec nezabýval, ač je povinen přezkoumat soulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy z úřední povinnosti. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33.
3. Vedle toho žalobce namítal, že v předmětném případě se jednalo o nouzové dojetí, tedy jednání zákonem dovolené. Žalobce uvedl, že magistrát vyvrátil otázku nouzového dojetí svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, které byly rozporné. Žalobce zejména poukázal na výpověď policisty J. ze dne 18. 1. 2017 a ze dne 21. 11. 2016. Připomněl, že na místě po něm policisté požadovali vysvětlení, ale nesepsali o něm žádný záznam, čímž mu znemožnili prokázat skutečnosti na místě uvedené. Správní orgán měl řádně popsat, jak se s rozpory vypořádal, a z jakých důvodů uvěřil té které tvrzené skutečnosti. Tento závěr opřel o bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu a nálezy Ústavního soudu.
4. Poslední námitka žalobce směřovala k nevypořádání se žalovaného s odvolacím bodem – řádným odůvodněním výše uložené sankce. Žalobce se domníval, že magistrát při ukládání sankce nepřihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, k následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, ani k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Trval na tom, že magistrát při ukládání sankce nezákonně přihlížel k záznamům o přestupku od roku 1992, které byly dávno zahlazené. Podotkl, že nevypořádání se s odvolacím důvodem v napadeném rozhodnutí zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě. K neuvedení ustanovení zvláštního právního předpisu ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok prvoinstančního rozhodnutí splňoval veškeré nároky kladené na výrok rozhodnutí a byl v souladu s právními předpisy. Podotkl, že konkrétní ustanovení zvláštního právního předpisu bylo uvedeno v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, čímž byl případný nedostatek odstraněn. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec považoval za nepřipadný, neboť šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tuto konkrétní námitku žalobce neuvedl jako odvolací bod, ale ponechal si ji až pro řízení před soudem.

6. Žalovaný setrval na svých závěrech ohledně svědeckých výpovědí policistů uvedených v napadeném rozhodnutí. Zopakoval, že výpovědi policistů byly spolehlivé, obsahově v souladu s prvotními záznamy o průběhu zákroku a logicky objasňují, jak byl zákrok policisty proveden. Trval na tom, že výpovědi policistů bylo vyvráceno tvrzení žalobce o nouzovém dojetí a že policisté postupovali v předmětném případě v souladu se zákonem.
7. Ke třetí námitce žalobce žalovaný uvedl, že sankce byla magistrátem uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí ukládané za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. Připustil, že magistrát v prvoinstančním rozhodnutí zmínil, že žalobce od roku 1992 spáchal celkem 15 přestupků, ovšem pokud by mu je chtěl přičíst k tíži, pak by neuložil sankci při samé spodní hranici. V této souvislosti žalobce poukázal na ustanovení § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, podle kterého nelze od uložení správního trestu podle odst. 5 a 6 upustit.

Správní spis

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 9. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, doručeno oznámení o dopravním přestupku, jehož se dopustil žalobce tím, že dne 29. 8. 2016 v 14:30 hodin v ulici Přístavní a následně ulici Malá Hradební v Ústí nad Labem, řídil motorové vozidlo registrační značky „X“, při jehož kontrole byla zjištěna závada, a to prasklé čelní sklo ve výhledu řidiče. Přílohou tohoto oznámení byl úřední záznam ze dne 29. 8. 2016 o kontrole předmětného vozidla, podle něhož nebyla řidiči na místě uložena bloková pokuta, fotografie řidičského, občanského a technického průkazu a čtyři fotografie, které zachytily motorové vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky „X“, s prasklým čelním sklem ve výhledu řidiče.
9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se žalobcem bylo zahájeno správní řízení a žalobce byl dne 13. 9. 2016 magistrátem předvolán k ústnímu jednání na den 5. 10. 2016. Toto oznámení bylo žalobci zasláno prostřednictvím datové zprávy, která byla žalobci doručena dne 13. 9. 2016. V rámci ústního jednání byla magistrátu předložena plná moc k zastupování ze dne 5. 10. 2016 udělená žalobcem M. B., který po řádném poučení k věci uvedl, že se jednalo pouze o nouzové dojetí, kdy k poškození čelního skla došlo bezprostředně před zastavením hlídkou Policie České republiky, které bylo toto na místě sděleno. Současně navrhl důkaz výsledkem zasahujících policistů. Správní orgán v rámci ústního jednání provedl důkaz oznámením o dopravním přestupku, úředním záznamem a fotodokumentací. K nařízenému ústnímu jednání na den 21. 11. 2016, při němž byli vyslechnuti zasahující policisté, se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Pprap. T. N. po řádném poučení uvedl, že při jízdě na dvouproutové komunikaci zahlédl motorové vozidlo s prasklým čelním sklem, které jelo vedle nich. Řidič sdělil, že o prasklém předním skle ví a že má sjednanou opravu. Myslel si, že na další den. Řidič se dotázal, jak se bude přestupek řešit. Sdělil mu, že celá věc bude postoupena ke správnímu řízení, s čímž žalobce souhlasil. Kolega J. šel nejprve s ním k vozidlu, aby ho jistil, a pak seděl celou dobu ve hlídkovém voze a listroval doklady a vozidlo žalobce. Žalobce nesdělil, že by k poškození čelního skla došlo bezprostředně před zastavením vozidla, jen sdělil, že má na následující den zajištěnou opravu. Předmětný přestupek se na místě neseписuje, a proto se k němu ani žalobce nevyjadřoval. V reakci na ukončení dokazování žalobce požádal o navrácení v předešlý stav, neboť v den výslechu svědka v ranních hodinách na ambulanci,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

což doložil lékařskou zprávou. Usnesením ze dne 1. 12. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE, magistrát žádosti žalobce vyhověl a předvolal žalobce k seznámení se s podklady. Zmocněnec žalobce dne 20. 12. 2016 trval na výsledku i druhého zasahujícího policisty a předchozí výsledek, který proběhl v nepřítomnosti žalobce, označil za nezákonný. K výsledku na den 18. 1. 2017 se dostavil zástupce žalobce. Zasahující policista pprap. T. N. vypověděl, že řidič nesouhlasil s blokovým řízením, a proto bylo sepsáno oznámení. Žalobce mu při kontrole nesdělil, že se jednalo o nouzové dojetí, rovněž mu nesdělil, že k poškození došlo bezprostředně před zastavením vozidla. Naopak žalobce při kontrole uvedl, že sklo má prasklé již delší dobu. Policista pprap. M. J. po řádném poučení při výsledku dne 18. 1. 2017 uvedl, že je mýjelo vozidlo s prasklým čelním sklem. Vozidlo na bezpečném místě zastavili a po předložení dokladů je šel prolustrovat. Řidič jim sdělil, že o prasklém skle ví a má sjednaný servis. Předmětný přestupek se na místě řešit nedá, a proto byla celá věc předána správnímu úřadu. Zmocněnec žalobce po provedených výpovědích poukázal na rozpory ve výpovědích policistů.

10. Magistrát dne 25. 1. 2017 vydal rozhodnutí č. j. MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které bylo magistrátu doručeno dne 13. 2. 2017. Magistrát proto žalobce výzvou ze dne 14. 2. 2017 vyzval k doplnění odvolání, na které reagoval žalobcem zvolený právní zástupce JUDr. P. D. zasláním odvolání, v jehož obsahu namítal nezákonnost řízení, chybnou formou výzvy, neodůvodněním výše sankce, nedodržením povinnosti uložené § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nesrozumitelností, chybnou protokolací výsledku konaného dne 21. 11. 2016 a rozporuplností svědeckých výpovědí. Magistrát proto postoupil odvolání žalobce žalovanému, který ve věci rozhodl vydáním napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání

11. K jednání soudu konanému dne 10. 6. 2019 se právní zástupce, žalobce ani pověřený pracovník žalovaného nedostavili.
12. Soud z vlastní iniciativy podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl důkaz potvrzením o výměně čelního skla ze dne 28. 8. 2017, které žalobci vydal T. K., IČO ..., a výpisem ze živnostenského rejstříku T. K., podle něhož je jeho sídlo na adrese J. T. 566/17, B. – S.a neprovozuje provozovnu na jiné adrese.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
16. Dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.
17. Dle § 37 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud
 - a) pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích,
 - b) poškozuje životní prostředí nad míru stanovenou prováděcím právním předpisem,
 - c) provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem,
 - d) byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN.
18. Dle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 18. 8. 2017, jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.

Dle odst. 2 písm. b) bod 1 téže vyhlášky je závadou podle odstavce 1 vždy v zasklení vozidla prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o délce nebo průměru větším než 20 mm.
19. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, potažmo prvostupňového rozhodnutí, jež měla podle žalobce spočívat v absenci ustanovení zvláštního právního předpisu ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Při posuzování této námítky soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 72/2016-48 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že: „[...] absence odkazu na ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují použitá ustanovení obecné právní úpravy, nebyla v žalobě zmíněna. Současně první senát sám připouští, že odkazovaná ustanovení jsou rozvedena v odůvodnění správního rozhodnutí. V takovémto případě se ve smyslu shora podané judikatury nemůže jednat o vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, která brání meritornímu přezkumu napadeného správního rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). I kdyby šlo o vadu (kteroužto otázku nyní rozšířený senát neposuzuje), mohlo by se jednat maximálně o vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která měla být řádně a včas v žalobním bodu uplatněna.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Vzhledem ke skutečnosti, že obsahem prvního žalobního bodu žalobce byla absence ustanovení zvláštního právního předpisu ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, nezbylo soudu než zkoumat, zda jde o podstatné porušení ustanovení řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Podmínkou pro zrušení napadeného rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy postup § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., není jen existence podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Soud musí také vždy zkoumat, zda tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz POTĚŠIL, Lukáš. ŠIMÍČEK, Vojtěch. aj. Soudní řád správní. Praha : Nakladatelství Leges, 2014. ISBN: 978-80-7502-024-6.).
21. Soud však nedospěl k názoru, že absence ustanovení zvláštního právního předpisu ve výroku prvoinstančního rozhodnutí v předmětném případě byla podstatným porušením řízení před magistrátem. Ve výroku rozhodnutí magistrátu je čin žalobce popsán jako: „...řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (prasklé čelní sklo ve výhledu řidiče)“ a kvalifikován jako: „... porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce věděl, jaké jednání je mu kladeno za vinu, i jakou technickou podmínku jím řízené vozidlo nesplňovalo, a to prasklé čelní sklo. Z výroku rozhodnutí magistrátu se pouze nedozvěděl konkrétní ustanovení zvláštního právního předpisu, které porušil. Konkrétní ustanovení zvláštního právního předpisu se žalobce dozvěděl z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, a to konkrétně na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí. Tato skutečnost nemohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce z výroku magistrátu věděl, že v předmětném případě je mu kladeno za vinu prasklé čelní sklo, a přizpůsobil tomu i doplnění svého odvolání.
22. Z výroku rozhodnutí magistrátu lze tedy dostatečně zjistit, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Neuvedení konkrétního ustanovení zvláštního právního předpisu ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, tak nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto bylo nutno vyhodnotit námitku žalobce jako nedůvodnou.
23. Rovněž nepřipadná je i námitka žalobce, že v předmětném případě se jednalo o nouzové dojetí. Je sice pravdou, že podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu je povinností řidiče odstranit na místě závadu, zjistí-li během jízdy, že vozidlo nebo náklad nesplňuje stanovené podmínky uvedené v § 52; nemůže-li tak učinit, smí v jízdě pokračovat přiměřenou rychlostí jen do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit. Argumentaci žalobce, že se jednalo o nouzové dojetí, tak nemůže soud přisvědčit. Je nepochybné, že žalobce byl ohledně technické závady na vozidle – prasklého čelního skla – zastaven hlídkou policie České republiky v ulici Malá Hradební v Ústí nad Labem. V případě nouzového dojetí, tak bylo jeho povinností vybrat si nejbližší místo, kde mohl technickou závadu vozidla odstranit. Žalobce v řízení před soudem předložil potvrzení ze dne 28. 8. 2017 o tom, že měl domluvenou opravu čelního skla u T. K., automechanika, IČO ... Soud konstatuje, že potvrzení bylo vydáno dvanáct dní po vydání napadeného rozhodnutí a jeho věrohodnost je tedy snížena. Zásadní je však zjištění z výpisu živnostenského rejstříku k osobě T. K. Sídlo T. K. se podle výpisu z živnostenského rejstříku nachází v ulici J. T. 566/17, B. – S. s tím, že ve výpisu není uvedena žádná další provozovna, natož provozovna v Ústí nad Labem. Tvrdí-li žalobce, že se jednalo o nouzové dojetí, pak měl podle zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

silničním provozu zvolit nejbližší místo, kde mohl technickou závadu vozidla odstranit. Byl-li žalobce zastaven v Ústí nad Labem, nelze za nejbližší místo, kde lze závadu odstranit, považovat více než 100 km vzdálený autoservis v B. – S., okres Praha – východ.

24. Soud rovněž nemohl přisvědčit tvrzení žalobce ohledně rozporných výpovědí zasahujících policistů. V této souvislosti soud nejprve zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o jejich výpovědi a priori pochybovat, pokud z okolností případu nevyplyne např. zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, dostupný na www.nssoud.cz). Drobné odchylky ve výpovědích nepovažuje soud za natolik důležité, aby snižovaly hodnotu a použitelnost jejich výpovědi. Podstatné je, že žalobce měl čelní sklo prasklé, a po předložení věci magistrátu ve správním řízení nedoložil ani netvrdil, že dojel do nejbližšího místa, kde si nechal čelní sklo opravit. Vyloučil-li žalovaný, potažmo magistrát, argumentaci žalobce nouzovým dojetím výpověďmi policistů, pak tak učil zcela oprávněně. Žalovaný se přitom důkladně zabýval i námitkami poukazujícími na rozpornost svědeckých výpovědí zasahujících policistů a jejich vlivem na žalobcem tvrzené nouzové dojetí. Soud, stejně jako žalovaný, dospěl k závěru, že magistrát nepochybil, pokud na svědeckých výpovědích postavil své rozhodnutí.
25. K nesepsání oznámení přestupku na místě soud konstatuje, že podle § 58 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, oznamuje-li přestupky příslušným správním orgánům orgán policie a jedná-li se o přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, učiní orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Oznámení učiní orgán policie nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví. Zasahující policisté tedy nepochybili, když se na místě žalobce dotázali na jeho stanovisko, na stanici sepsali úřední záznam a ten postoupili k vyřízení magistrátu. Soudu nezbylo než vyhodnotit námitku žalobce jako nedůvodnou.
26. K poslední námitce žalobce, že žalovaný nepřezkoumal sankci uloženou magistrátem, soud uvádí, že není nutno podrobně reagovat na každou námitku uvedenou v odvolání, je-li názor odvolacího orgánu dostatečně zřejmý a ucelený (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130; ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, www.nssoud.cz).
27. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k uložené sankci dvěma větami, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Doslovně uvedl, že: „*Při rozhodování o výši ukládané sankce vycházel správní orgán i z posouzení místa a doby spáchání přestupku, jakož i z přihlídnutí k osobě pachatele. Sankce byla uložena ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu motorových vozidel na dobu 6 měsíců, v čemž lze spatřovat dostatečný jak preventivní, tak i represivní účinek takto uložené sankce.*“ Soud si je vědom, že citované věty z napadeného rozhodnutí jsou v části rozhodnutí popisující průběh správního řízení, i přesto se však soud domnívá, že část „...*v čemž lze spatřovat dostatečný jak preventivní, tak i represivní účinek takto uložené sankce.*“ lze považovat za samotné hodnocení žalovaného. Soud připouští, že by bylo vhodnější, se o okolnostech, které vzal magistrát za rozhodné pro uložení sankce, vyjádřit širěji, avšak s ohledem na skutečnost, že podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze od uložení sankce v předmětném řízení upustit a že magistrát zvolil výši pokuty na samé dolní hranici sazby, tj. 5 000 Kč (rozmezí 5 000 Kč – 10 000 Kč) a zákaz činnosti v trvání 6 měsíců (rozmezí 6 – 12 měsíců), lze jednovětě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnocení žalovaného považovat v tomto případě za dostatečné. Jakékoliv polehčující nebo přitěžující okolnosti, které vzal nebo mohl vzít magistrát v úvahu, nemohli žalobci uloženou sankci snížit.

28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 téhož zákona. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
29. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. června 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.